

TANÚSÁG

A Szent Márton Plébánia lapja

► Körülölelve: Az imádságról I.

Húsvét van! Krisztus feltámadását ünnepli az Egyház. Szent János evangéliumában a feltámadás hírüladásakor és végig az evangélium során végigfut „*a hit halálából ered*” gondolata. Az asszonyoknak el kell menniük a tanítványokhoz, hogy hírül adják a feltámadás örömét. János apostol, amikor belép az üres sírba, lát és hisz. Néhány gondolatot szeretnék megosztani a hit és látás összefüggéséről, melyet egyik vasárnap, a színeváltozás evangéliuma kapcsán mondtam.

Amikor az ember imádkozik, valamiképpen mindig megrendült emberré válik: szóba állhatok a Teremtőmmel! Ezzel a megrendültséggel – azt gondolom, hogy ellentétes az a fajta mentalitás, ami azt gondolja, hogy részemről kegy, hogy én imádkozom. Örüljön az Isten, hogy én most időt adok az életemből – Neki. Részemről a kegy. Én most imádkozom, és az Isten most örüljön, érezze jól magát, mert én

most leereszkedtem – Hozzá, és időt adok – Neki! Ezzel a mentalitással, teljesen ellentétes a megrendültség, ami létrejön az imában!

A 126. zsoltárban olvassuk: Jeruzsálemet körülöleli az Úr, ahogy hegyek veszik körül, így veszi körül népét az Úr! Én valamiképpen az imában ezt tapasztalom meg, hogy Isten ezzel a körülölelő szeretettel vesz körül. Nemcsak az imában, hanem életem minden egyes pillanatában körülölelő szeretet vesz körül.

Tehát – megint csak – ezzel ellentétes az a gondolkodás, ami azt gondolja, hogy az Isten távoli, az Isten messze van tőlem, az Istent nem érdeklek, túl kicsi vagyok én ahhoz, hogy érdekeljem Őt! Körülölel! Mindig, minden, ami velem történik, az éppen ezért Őt éri, Őt érinti, rajta megy át, csak utána én rajtam. Istennek ez a körülölelő szeretete tart engem. Amikor

imádkozom, az élő Krisztus jelenlétebe helyezem magam. Úgy, ahogy a Tábor-hegyen az apostolok.

Az élő Krisztus jelenlétében imádkozom, Vele vagyok együtt! S ebben a pillanatban, amikor megtapasztalom, hogy én most az élő Krisztussal vagyok együtt, akkor lehull az álarc, lehull a sallang, mindaz, ami esetleg addig fontos volt, az eltörpül, eltűnik. Magával az Úrral vagyok együtt. Érdemes a táborhegyi történetben megnézni, hogy mi az, amiben hasonlít, és mi az, amiben különbözik Jézus imája az enyémtől? Jézus imája teljesen az Atyára és az Atya akarataira irányul, az én imádságom pedig nagyon sokszor magamra! Nem a ragyogás a különbség, az csak a következménye Jézus imájának.

Fotó: Láng András

Mi az tehát, amiben eltér a kettőnk imája? Nagyon sokszor a motiváció, amiért imádkozunk! Amikor én imádkozom, akkor én vagyok a középpontban, valamit kérek, valamit adjon meg, valamit teljesítsen, valakit gyógyítson meg, és így tovább... Tehát én vagyok az imának a középpontjában, míg Jézusnál – látjuk – teljesen az Atya, illetve az Atya akarata! Éppen ezért, az ima átalakít. Az önző, a hatalmasra nőtt egóm átadja a helyét a hiteles énemnek, az igazi énemnek, kirajzolódik bennem Krisztus arca.

Melyik az az ima, amelyik így átalakít, így átformál? Azt gondolom, hogy nem az evés előtti meg utáni. Nem a félszívvvel odavetett, félálomban elmotyogott, itt-ott-amott letudni való, kipipálandó, magamat megnyugtató ima, az, amelyik átalakító erővel bír! Megkerülhetetlen, hogy naponta húsz percet odaadjak Istennek az éltemből, kitüntetett idő, ami csak az övé! Akár a szentségimádáson, akár otthon, a lakás egy csendes zugában, húsz percen csak az övé vagyok. Nem másé, nem szed szét a tévé, nem szed szét a zsvaj, nem szed szét semmi. Ez az ima az, ami átalakít!

Húsvét tüze

Főként az Egyház tagjait hívom, hogy lendülettel vágjanak bele a Nagyböjt útjába, és támaszkodjanak az alamizsnára, a böjtre és az imára. Ha olykor úgy tűnik is, hogy sok szívben kialszik a szeretet, soha nem huny ki Isten szívében! Ő mindig nyújt számunkra új alkalmakat, hogy újra elkezdhessünk szeretni....

...Húsvét éjszakáján újra átéljük majd a húsvéti gyertya meggyújtásának nagyhatású szertartását: az „új tűzből” vett fény lassanként el fogja űzni a sötétséget és megvilágítja majd a liturgián részt vevő közösséget. „a dicsőségesen feltámadt Krisztus világossága oszlassa szét szívünk és elménk homályát”, hogy mindnyájan újra átélhessük az emmauszi tanítványok tapasztalatát: meghallgassuk az Úr szavát és magukhoz vegyük az Eucharisztia Kenyerét, s akkor a szívünkben újra fellángol a hit, a remény és a szeretet. Megáldalak benneteket és imádkozom értetek. Ne feledkezzetek meg róla, hogy imádkoztatok értem.

Az Úrnak énekelve

A 24 óra élményei /teljesség igénye nélkül/

Lénárt Kitti:

A „24 óra az Úrért” kezdeményezéshez Nagymaros is csatlakozott, ezért március 9. péntek reggel 6 órától, március 10-én 10 óráig nyitva állt a templom, és folyamatos szentségimádásra volt lehetősége testvéreinknek. Pintér Szilvi kezdeményezésére csatlakoztak egy órára a gyerekek is. Szombaton délután 17-18 óra között kicsik, kicsit nagyobbak és felnőttek együtt vettünk részt egy bensőséges szentségimádáson. Szilvi néni sokat készült, különböző történetekkel, imával, feladatokkal várta a gyerekeket, sokan is jöttek. Egy rövid film megtekintése után Szabó Ildi és Trieb Mariann kórusának gyönyörű énekét hallhattunk. A szentségimádáson egyesével is hálát adhattunk, köszönetet mondhattunk, és még kérhattunk is az Úrtól. Gável Klára és Bálint András zenével, énekkel segítette ezt a bensőséges együttléteket.

Igazán közel kerültünk ez alatt a röpké óra alatt Istenhez, szinte repült az idő. A gyerekek arcán látszódtott: ó, máris vége? Azt hiszem, maradtak volna még. Szilvi néni, adott a feladat, máskor is várjuk a gyerekeket, hogy egy kis időt együtt töltsünk ilyen különleges módon az Úrral! Köszönjük!

Deme Tomi:

Azért izgultam és imádkoztam egész héten, hogy Hajni feleségem és a lánykórusa több mint egy éves közös munka után, komolyabb lehetőséghez jutva, átadhassák az embereknek, amit tudnak. Azt tudtam, hogy feleségem az éneklésével meg tudja érinteni az embereket, de hogy ezt a fajta szívből jövő, lelkeket melengető, belülről fakadó, őszinte és a templomi énekekben kiteljesedő „adni tudást” képes megtanítani a lányoknak is, azt nem gondoltam volna. Írom ezt azért, mert a világi dalokat is szeretettel dalolja Hajni, de az Úr házában, az Úrnak énekelve hatványozódott ez a képessége

Nagyon örülök, hogy kísérhettem őket többedmagammal, és részese lehettem ennek az estének, részese lehettem az élménynek, amit nyújtottak! Részese lehettem a Jóisten kegyelmének, hogy az általa számomra kijelölt hosszú úton végigvezetve felkészített engem! Így méltó módon tudtam támogatni feleségem munkáját és méltó módon tudtam a közösséget szolgálni.

Hajni:

Ezt a hatalmas zeneszeretetet, anno gyermekkoromban kaptam a közösségtől! Ha nincs Annamária /Lelle/, aki felkarol és törődik velem, ma nem biztos, hogy ilyen ember lesz belőlem! Egy Ifjúsági találkozón, kb. 25 évvel ez előtt, a Gável testvérek gitároztak és énekeltek nekünk, azóta ég ez a láng a szívemben a templomi dalok iránt! Akkor vagyok boldog, ha énekelhetek, mert nekem az egyfajta beszélgetés az Úrral!

Biztosan ezt érzik a gyerekek, mikor tanítom nekik a dalokat: azt az őszinte szeretetet, amit én is érzek belül a szívemben az Isten iránt!

Bibi:

Szeretem, hogy együtt vagyunk és azt csináljuk, amit szeretünk, és ezzel még az Úrnak is tudunk szolgálni!

Heinczinger Dóra:

Jó együtt énekelni a lányokkal.

Fotó: Lénárt Kitti

► Süket fülek?

A fehér vértanúságról

Az egyik vasárnapi homíliában István atya az evangelizációról beszélt, nevezetesen: hogy ha mi, katolikusok nem hirdetjük, akkor majd hirdeti más (pl. egy szekta) – mert hirdetni KELL! Másnap a vértanúk szenvedéseire mutatott rá, hogy mi sokszor sírunk és elégedetlenkedünk, pedig a mi szenvedéseink milyen távol vannak az ő véres kínszenvedéseiktől... És szólt a fehér vértanúságról, amit eddig nem ismertem, nevezetesen az önmagunkból való kilépésről, amikor a békéért, a szeretetért – lemondással Krisztust követve – ellenségünket akarati szeretettel szeretjük. Ennek nyomán szeretném megosztani veletek, amit ennek a tanításnak, az évenként elvégzett Szent Ignác-i lelki gyakorlatban kapottaknak köszönhetek – de elsősorban az Úr kegyelméből kapok/kaptam, s mélyen belevésődtek a szívembe – amiért nagyon hálás vagyok. Évek alatt értek be ezeknek a gyümölcssei, de amikor megtörtént, nehéz volt könnyek nélkül áldozni.

Egyik lelkigyakorlatomon azt kaptam az Úrtól, hogy a munkahelyemen kell hirdetnem az evangéliumot. Hát... nehéz olyan helyen hirdetni, ahol süket füleket talál az ember (egyik kolléga épp a napokban mondta: „a Biblia egy hülyeség!”). Itt tehát csak a cselekedeteimmel, reakcióimmal tudtam hirdetni, de hihetetlen gyümölcsöket hozott! Nemrég kaptam két olyan visszajelzést, ami egyszerűen elképzelhetetlen lett volna, ha világi módon reagálok a gyűlölködésre, a rosszindulatra, a piszkálódásra, stb. Két kollégám is volt, akik megkeserítették az életemet. Sok bántás, kritika ért, ami indulatokat ébresztett bennem is, és borzasztó nehéz volt szeretni őket. De kinkeservvel próbáltam és tettem a negatívra pozitív, az utálatra szerető, elfogadó jelzést, a bántásokat fel nem emlegető, megbocsátó viselkedéssel. (Számomra ezt jelenti az akarati szeretet, mely értelmezésem szerint érzések nélküli szeretet, ami a cselekedetekben nyilvánul meg, mert hogyan is tudnánk szeretni érzésekkel, amikor valaki

negatívan áll hozzánk, nem szeret bennünket?). Le kellett győződnöm magam, hogy imádkozni tudjak értük, de Isten segítségével sikerült. A szentségimádáson egyszerűen „letettem” őket az Úr elé, az esti imáimbán, a rózsafüzérben kértem Mária közbenjárását. Ennek köszönhetően a két kolléga közül egyikkel barátok lettünk, a másik kitűnő munkatárssá vált. Az akarati, érzések nélküli küzdelmes szeretet érzésekkel párosuló szeretetre változott! Mekkora ajándék!! Dicsőség az Úrnak!!!

Nagy belső küzdelem azokért imádkozni, akiknek ellenszenvesek vagyunk, és ezért mibennünk is ellenérzések vannak – mert vannak. De ajánlom minden testvéremnek, hogy ha ilyen helyzetben van, kövesse Krisztust hittel és nagy bizalommal, mert csoda történik a szívünkben, és a küzdelmes akarati szeretet felemelő krisztusi szeretetté változik. Az alábbi imát anno lelkigyakorlatom utolsó feladataként zárásul írtam, és 40 napon át reggel munkába menet elimádkoztam:

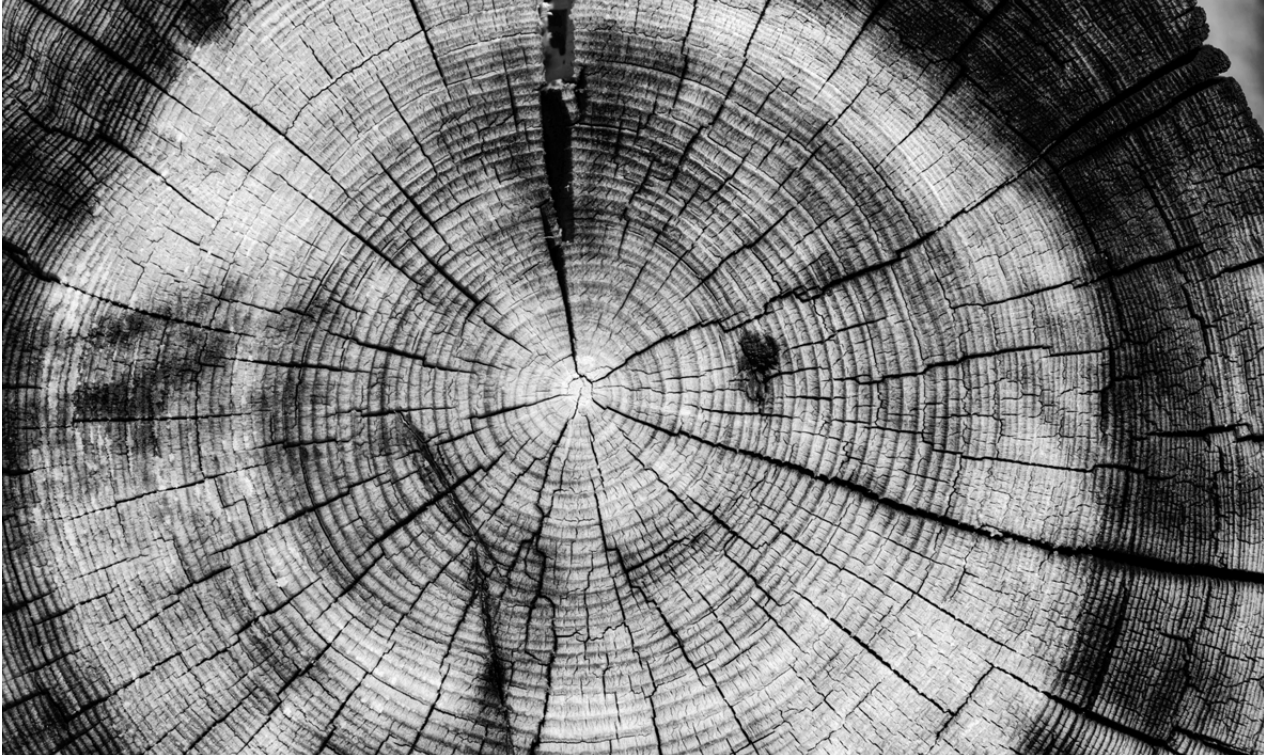
Imádlak Mindenség Ura, Igazság, Szeretet és Béke Istene! Áldd meg utamat, ahová Téged vislek, hogy megértsék miért jöttél, s szenvedtél. Nyilatkoztasd ki szavaim és cselekedeteim által Magadat, s áraszd ki Szentlelkedet, hogy Veled és Benned egyesüljön minden lélek. Tégy apostoloddá, ki egyedül Téged szolgál! Ámen.

| EGY KÖZÜLÜNK |

Sziporkák

Hortoványi Emőke:

Felmerült bennem István atya evangéliumi gondolatát olvasva, hogy mit jelent az Úr napjának megszentelése ma? Én, mi hogyan üljük meg az év 52 vasárnapját?

Eszembe jut egy erdélyi baptista házaspár, akinek a vendégei voltunk. Ők nagyon komolyan vették a vasárnapot: minden étellel előző nap elkészültek. Olyan cigány tanúságtételt is hallhattunk, ahol a kisvállalkozó és felesége eldöntötte: nem nyit ki ünnepnapon. A misére ugyan loptak időt, de azután estig nem volt más, mint a bolt. Egy orvos házaspár pedig egyszerre vállal ügyeletet, mert azt akarja, hogy együtt legyen a család.

Mennyire az otthoné, a felüdülése, a kapcsolatoké a mi ünnepünk? Nekünk, a többségieknek, a katolikusoknak – úgy érzem – van még kiről példát vennünk.

Egy a sok közül:

Könnyed csevegés ütötte meg a fülemet, amikor benéztem egyik szombat reggel a templomba. Tán egy csoport jár itt? Idegenvezetés van? Csak megnézem.

Két asszony takarított és beszélgetett nagy békeséggel. Ezt a vidámságot és önkéntességet tapasztalják munka közben többek közt a Rókus akciócsoport férfjai például – gondolom én a jelzéseikből. Ahogy mi is számtalanszor, akár templomunk felújítással járó piszkának eltüntetéséről kell gondoskodnunk, vagy a közösségi ház takarítása zajlik, akár az Alfa háziasszonyi teendőit látjuk el.

Petro Mari:

Készülök a Nagy Útra, már nagyon régen, de az elmúlt két évben egyre fokozottabban, néha már a vágyakozást is meghaladóan. Vasárnap egy misével egybekötött keresztelőre voltam meghívva, amire – mint minden nap – úgy ültem be a padba, hogy az alig működő fülemmel úgysem fogok érteni semmit. Ez így is volt, de intenzíven részt vettem magán a misén – lelkeimmel. Valamikor a prédikáció vége felé egy mondat mégis érthetően, határozottan, lassan, tagoltan eljutott a fülemlen keresztül a tudatomba, a lelkembe, és azóta is ott ismétlődik, amit a pap mondott nekem: „*az idő ajándék!*”

▶ Házi lelkigyakorlat

nem csak házi használatra

Évek óta hallgatom, hogy István atya lelkigyakorlatra invitálja a „nehéz fiúkat”, és idénre ért meg a gondolat, hogy részt vennék rajta. Gondoltam: hátha szükség van egy „könnyű fiúra” is a csapatban. Persze egy ilyen kis település, mint Nagymaros nem képes vég nélkül termelni ezt a fajtát, így amilyen szerencsém van, idén nem került sor erre a típusú lelkigyakorlatra. Viszont, amilyen szerencsém van, István atya felajánlotta cserébe a személyesen vezetett Szent Ignác-i lelkigyakorlatot.

Gondoltam, jó lesz ez is, végül is egy óra imádkozás még belefér a napba, mielőtt a bringás szezon igazán elkezdődik, és így nagybőjt idején pont jó is lesz egy szinttel magasabbra emelni az Istennel való viszonyom rendezettségén. Aztán a napi egy órát nem sikerült mindig könnyen beilleszteni a másik 23-ba, néha korán kellett kelni, máskor később feködni, de ez az időbeosztás pont az egyik nem várt hozadéka volt ennek a három hétnek.

A másik nagy hozadék Isten humorérzékének meg tapasztalása volt. Ez a fajta imádkozás, amit most tanultam, leginkább az Istennel folytatott párbeszédre épül, nem kötött szövegek ismételtetésére,

mások – vagy saját – gondolataink forgatására. Ezekben a párbeszédekben pedig Isten rendre megcsillantotta humorát, ami azért is nagy élmény volt, mert igencsak hasonlít az enyémmre. Egyesek persze ezt legalább annyira gyanúsnak találhatják, mint az integrált áramkör kifejezést a qumráni tekercsekben, de nekem soha nem jutna magamtól eszembe olyasmi, mint amivel Isten szórakoztatott. Nekem nagy élmény volt ez a három hét, s bár magamtól sosem jelentkeztem volna erre az invitálásra, amit szintén évek óta hallok

a templomban, örülök az állítólag nem létező véletlenek szerencsés összejátzásának, hogy belevágtam. Csak ajánlani tudom mindenkinek, használjuk ki lehetőségeinket, pláne, ha azok a javunkra válnak!

| B. PÉTER |

A kereszt titka

*A keresztnek felső
Ága égre mutat,
Nagy örömhírt tudat:
„Itt van a te utad.”*

*A kereszt két karja a lége szétszalad,
Rajta sovány kezek tört vért virágszakad:
„Vigyázz: ör a lélek, de a test megszakad,
Kétfelé visz ösvény, s te szabad vagy, szabad.”*

*A keresztnek alsó
Ága földre mutat:
„Vesződj: itt áss kutat,
Lásd benne arcodat.”*

/Weöres Sándor/

Villámriport a Misztrál tagjaival

„szent dal csengését
majd a szent csendet
káoszban fogant újjászült rendet
játékot, harcot
s a végén békét”

/ Kárpáti Tibor: Gyöngyöt az embernek részl. /

Az ünnepi fellépés immár hagyomány a Szent Kereszt Felmagasztalása-templomban. A hangok bővületében, kipirult arcok közt, még rezeg a levegő, amikor felteszem a kérdést:

Miért épp karácsonykor?

Az év legmeghittebb ünnepe, nagyon jó hazatérni, a zenekarnak visszalátogatni ide. A karácsony mindenképp a közösséget igényli, és nemcsak a családot. Ilyenkor nyitva van, adni akar az ember. Mi a zenénket ajándékozunk: előszedve népi ihletésű dalokat, líráink miniatúrjeit, egyházi dalkincset.

Van-e hitnek szerepe az ihletben?

Mindenképpen. Bármennyire sokfélék vagyunk, sokfelől. A gyakorló keresztényben, aki belenőtt a vallásba, tudatosodik is. A kereső pedig ráérez valahogy. Dolgozik bennünk a rátalálás vágya. Több

irányból indulunk, de kell hozzá a kifejezőmódunk: a zenei tudás, a hangzás, az előadás módja.

Érdekes, az utolsó kérdésem épp erre vonatkozik. Miért ez a végletes hangnem? Például karácsonyi ének egyre gyorsuló ritmusban és hangerővel?

A pásztorok ujjongását csak kikiabálni lehet – az valami hatalmas öröm lehetett! Amikor az élmény elemi erővel tör fel, a fokozással tudjuk mi azt kifejezni. Máskor meg a visszafogottságot igényli a szöveg – bensőségesség egészen a csöndig. A sokféle hangnem igényli a sokféle népi vagy régi hangszert, ami egyben tisztelgés a múltunk előtt.

Amit mi átélünk, azt közvetítjük, adjuk, sugalljuk. És a közönség befogadásának mértékében már együtt éljük tovább, lesz belőle valami közös, ami sokkal-sokkal nagyobb, mint egy-egy dalszöveg tartalma vagy egy-egy szóló milyensége.

A sekrestyében szoronkodunk. Heigl László, Heinczinger Miklós, Pusztai Gábor, Tóbisz Tinelli Tamás és Török Máté, bár felhevült és fáradt, készségesen válaszol a Tanúság kérdezőjének, mintegy karácsonyi ajándékkal.

| KÉRDEZŐ: HORTOVÁNYI EMŐKE |

► Az Atya is ott volt a túrán

Felütés 1. Először tudtam részt venni a Málenkij Robot Emléktúrán. Január ötödike hajnalán számomra még ismeretlen volt a táv, az útvonal, a nehézségek. Mégsem éreztem, hogy túlságosan kilógnék a tizenhatos csapatból, pedig – így tudom – nincsenek a felmenőim között olyanok, akik „rosszkor voltak rossz helyen”. Ám úgy éreztem, van kiért és miért felajánlanom ezt a 130 km-t. Bele tudtam kapaszkodni a magam hajtómotorjába. A célba érést azonban nehéz lett volna elképzelni csupán a magam erejére támaszkodva...

Felütés 2. A zebegényi emlékeket János barátunk képviselte. Szintén először vágott neki a távnak, így ő is csak rövidebb kirándulásai során gyűjtött tapasztalataira építhetett. De, mint mindnyájan, ő is elszánt volt arra, hogy megtegye, megélje az utat, s megtapasztalja, hogy egyedül mindez nem magától értetődő...

A túra dátuma hozta magával Vízkereszt ünnepét is. Ezért többen terveztük, hogy valahol az úton szentmisén is részt veszünk. Az előzetes ütemezés szerint szombat estére Gyöngyöspatára kellett érnünk, így az ottani este kínálta a legjobb alkalmat az emlékezésre, hálaadásra Jézussal. Az út minden egyes kilométerével közelebb kerültünk ehhez a találkozáshoz – és épp e kilométerek voltak, amelyek alattomosan fogyasztották erőnket, morzsolták akaratumkat. János és jómagam, a csapat végét zárva szombat

délután szembesültünk azzal, hogy a közelgő este nem Gyöngyöspatán borítja ránk a minden fáradtságot összerosó, kiteljesítő sötétet...

- *Meglesz szerinted a patai mise?...*
- *Hm, jó kérdés. Ha meg tudjuk még nyomni, nem kizárt. Hogy van a lábad?*
- *Megvan... Érzem. Hehe... Milyen messze van Pata?*
- *Most már elég messze...*
- *Hülye.*
- *Na, még van két óra. Ha kicsit szaporázzuk, épp befutunk a misére.*
- *Hát, ha ennél gyorsabb lennék 80-nal a lábamban, nagyon meglepődnék.*
- *Ne aggódj, ha ott kell lennünk a misén, akkor ott is leszünk!*
- *Milyen falu is jön?*
- *Ööö, asszem Rózsaszentmárton. És ahogy látom, takaros temploma is van.*
- *Te, egyre gondolunk?*
- *Most hogy mondod... Hopp, ott egy asszony, egy kérdést megér!... Na, képzeld, fél 5-kor van mise! Nincsenek véletlenek!...*
- *És ha leállunk, el tudunk még újra indulni?*
- *Figyelj, ha a Lélek idáig elhozott, és még misére is el tudunk menni, akkor ezt is rábízhatjuk!*

És rábíztuk. És jöttek az apró csodák tovább. A váratlanul otthonossá váló templom, Szent Márton és a koldus oltár mögötti freskójával. A sáros-fáradt valónkat megszólító hölgy, örömmel invitálva a plébánia és a bányászkiállítás megtekintésére. A hölgy – melleleg a falu polgármestere! – nyílt, kedves, bőséggel mért szavai és mosolya, ahogy a messziről jött látogatókat kalauzolta. A búcsúzaskor ajándékba kapott bor, méz és a falu újságának egy példánya. Az, hogy idegenként érkeztünk, és ismerősként távoztunk...

Időközben ránk esteledett. Előttünk állt még egy fáradtságos emelkedő, és még vagy 5 km a gyöngyöspatai szállásig. De már nem számított. Tudtuk, hogy mi is be fogunk futni Patára. Mert az Atya is ott van a túrán.

Fotó: Halupka Gábor

Első találkozásom Zoltán atyával

2017 augusztusában épült fel a házunk, és költöztünk ide, Nagymarosra. Előtte tizenegy évig a Nógrád megyei Bercel volt lakhelyünk. A két település 50 km-re van egymástól, a különbség mégis óriási. Bercel kb. 2000 fős település, de ahhoz a plébániához még 6 fi-
lia tartozik. A plébánosnak egy akolitus segítsége van a hétköznapokban és az ünnepeken egyaránt. Az egyik fi-
lián, Galgagután 2007-ben a maroknyi tagból álló egy-
házközség (kb. 50 fő) egy új templomot épített, az Iste-
ni Irgalmasság Templomát. A mi családunkat ez a pici
egyházközség fogadta be nagy szeretettel, azt lehet
mondani, hogy ezalatt a tizenegy év alatt mi a galga-
gutai egyházközséghez tartoztunk.

A berceli plébánosnak a legnehezebb időszaka min-
den évben a húsvéti időszak volt. Évről-évre megpró-
bálta mind a hét településen megtartani valamennyi
szertartást. Ehhez bizony segítséget kellett kérnie
paptársaitól, szerzetesektől. Tavaly kb. egy hónappal
húsvét előtt kiderült, hogy Galgagután nincs, ki elvé-
gezze nagyszombaton a Húsvéti vigíliát. Szerettem
volna segíteni, s a saját kapcsolataim révén találni
atyát. Így kerestem meg István atyát is, hátha az ő lá-
tókörében van, aki tudna segíteni rajtunk. István atya
ajánlotta Boros Zoltán atyát, aki örömmel vállalta, az

volt csupán a kérése, hogy vigyük oda és hozzuk haza.
Mi sem volt természetesebb, ezt a feladatot azonnal
magamra vállaltam. A gutai egyházközség majd kiug-
rott örömeiben, hogy lesz a templomukban vigília!

Elérkezett nagyszombat, eljöttem a megbeszél-
t időpontra Zoltán atyához. Mire odaértünk, mindketten
úgy éreztük, hogy már „összeszokott” csapat va-
gyunk, így a szertartás alatt is végig én segítettem
őt. Nemcsak nekem, minden résztvevőnek adott
megerősítést Zoltán atya a kitartásával, a tenni aka-
rásával. Ritkán, mondhatom nagyon ritkán találkozok
ilyennel az ember. A gutai egyházközség egy blogot
is vezet az eseményeiről. A blog írója így fogalma-
zott: „Az ünnepi szertartást Boros Zoltán atya vezette.
Ennek a szentmise különös jelentést adott, hogy az
atya egy súlyos betegség terhét hordozza, ami kihát
a mozgására, beszédképességére. Egyik egyházközségi
tagunk ezért az egész szentmise alatt végig az atya
személyes segítségére volt. Zoltán atya pedig így a
nagybajt végén személyesen mutatott példát mind-
annyiunk számára a kereszthordozásban.”

Itt, Nagymaroson talákoztam Zoltán atyával legkö-
zelebb. Ahogy a miséket tartja, ahogy szentségimá-
dásra igyekszik, abból én erőt tudok meríteni. Köszö-
nöm, Zoltán atya köszönöm, hogy tanúságot tesz az
az Atya irgalmas szeretetéről!

| HORVÁTH BARNABÁS |

*Alleluja! Dicsérjétek az Urat szentélyében,
dicsérjétek égi erődítményében!
Dicsérjétek hatalmas tetteiért,
dicsérjétek nagyságának teljességéért!
Dicsérjétek trombitaszóval,
dicsérjétek citerával és hárfával!
Dicsérjétek dobbal és táncsal,
dicsérjétek fuvolával és gitárral!
Dicsérjétek zengő cimbalommal,
dicsérjétek bűgő cimbalom hangjával!
Minden élő dicsérje az Urat! Alleluja!*

/ 150. zsoltár, záró dicsőítés /

A személyes tanúságtétel

Az új evangelizáció útjai

„A világ evangelizálásához mindenekelőtt evangelizálók szükségesek” – fogalmaz II. János Pál pápa. Vagyis ránk van szükség, mindannyiunkra. A keresztségben és a bérmlásban kapott küldetésünkből fakadóan minden katolikus hívőnek joga és kötelessége a Jézus Krisztusról szóló személyes tanúságtétel. Arról azonban, hogy mi ennek a módja, igen ritkán szoktunk hallani.

A keresztény tanúságtételnek két formája van: az alap az élet tanúságtétele. „A tanúságtétel első formája a misszionáriusnak, a keresztény családnak és a templomi közösségnek az élete, amely új magatartásmin-tát közvetít” (Redemptoris missio, 42.). Erre épül a szóbeli tanúságtétel. Sokan azt gondolják, elég szavak nélkül tanúskodni. Ez azonban nem igaz: „Hosszabb távon azonban az élet legszebb tanúságtétele is kevés, ha nem kíséri és igazolja az, amit Péter apostol így fejez ki: »Adjatok számot reménységetekről.« Ezt a reménységet ki kell fejteni a Jézus Krisztusról szóló világos és egyértelmű beszéddel” (Evangélii nuntiandi, 22.).

Először tehát le kell vetköznünk féltékenységünket, s azt a belénk nevelt téveszmét, hogy a hit valamiféle legbensőbb magánügyünk, és csak a szektások beszélnek róla. Ha megmaradunk ennél az elképzelésnél, akkor nem kevesebbet, mint az egyház missziójának sikerét kockáztatjuk.

A személyes tanúságtétel több szempontból is az egyik legerősebb eszköz az evangelizációban. Egyrészt azért, mert a megtörtént esetek jobban érdeklik az embereket, mint a puszta fejtegetések. Másrészt pedig azért, mert nem lehet megkérdőjelezni egy másik ember tapasztalatát. Legfeljebb mi valami mást élnénk meg az ő helyében.

Istenélményben igen sokan részesülnek, de ahhoz, hogy tanúságot tegyünk másoknak, figyelembe kell vennünk néhány fontos szempontot. A tanúságtétel első ismérve a Krisztus-közpon-túság. A főszereplő soha nem az a személy, aki elmondja a történetét, hanem maga Jézus Krisztus és az ő megváltó műve. Róla beszélek, ahogyan én magam megtapasztaltam a személyéből, halálából és feltámadásából fakadó kegyelmet. A tanúságtevő beszéljen Isten szeretetének megtapasztalásáról, a megtérésről a bűnből, amelyből Jézus váltott meg minket; szóljon Jé-

zus szabadító tetteiről az életében; beszéljen a hitéről, amelyet a Szentlélek által kapott; megtérésének eseményéről vagy folyamatáról; a Szentlélek általa megtapasztalt megerősítő jelenlétéről, amely az egyház közösségének is életet ad. Aki már kipróbálta, milyen az, amikor féltelmeit legyőzve, tisztán szeretetből tanúságot tesz egy embertársának Jézusról,

az tanúsíthatja: ilyenkor semmihez nem hasonlítható öröm tölti be szívünket. A hit és a szeretet úgy növekszik bennünk, ha továbbadjuk.

► Tanúságtételek rólunk, nekünk, általunk

Körülbelül két éve, hogy a helyi Pasztorális csoport tagja vagyok. Minden évben van egy közös 2-3 napos munkahétvégénk a Gazdasági tanácscsal. Már az első találkozó alkalmával bennem volt és meg is fogalmaztam: van egy olyan irányú vágyam, hogy a nagymarosi egyház-községben belül valamilyen formában legyenek tanúságtételek.

Később, a 2017-es őszi munkahétvégén a szentségimádás során teljesen egyértelműen ezt az indítást kaptam, hogy eljött az idő, nincs mire várni. Nyilván voltak bennem kételyek, de minden jelre nyitott voltam. Azokban a napokban több evangéliumi rész is erre buzdított, hogy „*Tegyetek rólam tanúságot...!*” Ráadásul a közösségemben egy beszélgetés során volt valakinek egy

olyan mondata/gondolata is, ami nagy hatással volt rám. Ez valahogy így hangzott: „*Az Úr megadja a kegyelmeket ahhoz a feladathoz, amelyet rám szeretne bízni.*” Hát kérdem én, lehet ezután bizonytalanokodni...?! Minden kérdést az Úrra bízom. Nem akartam sokat feszengeni, agyalni a részleteken. Így alakult, hogy havonta egy alkalommal – minden hónap 3. vasárnapján – többnyire a 9:30-as szentmise keretében adjunk helyet a tanúságtételeknek. – mivel ilyenkor térnek be a legtöbben. Hogy lesz-e rá igény/vágy a többi szentmisén is, majd kiderül. A nagymarosi plébánia honlapján pedig visszamenőleg is meghallgathatóak ezek a beszédek, melyekre a szentmisék végén, a hirdetéseket követően kerül sor.

Hogy megjelenhet-e a Tanúságban egy megszólalás, erről az adott tanúságtevőt kell majd megkérdezni. Én személy szerint azt gondolom, hogy egészen másként megy át valami, ha a biznyságtételt személyesen, magától az érintett személytől halljuk. Sokkal hitelesebb, mélyebb és őszintébb. És alapvető cél az is, hogy ne én, hanem hogy a Lélek szólítsa meg őket! Ettől függetlenül nyilván már többeknek – ha mondhatom így – feldobtam a labdát, de még bizonytalanok,

vagy éppenséggel még nem érzik magukat késznek arra, hogy kiálljanak ennyi ember elé. Viszont volt már olyan is, aki az egyik tanúságtétel után odajött hozzám és azt mondta: „*Lehet, hogy én leszek a következő...!*”

Hála a jó Istennek nagyon sok pozitív visszajelzést kap(t)unk. Jó érzés, hogy már a következő 3 hónapra megvannak azok az emberek, akik vállalták a felkérést, vagy meghallották azt a bizonyos belső hangot, ami arra indította őket, hogy merjenek kiállni!

Végül ezúton is szeretném megragadni az alkalmat, hogy arra bátorítsam a híveket, hogy bárki, aki úgy érzi, hogy a saját története / tanúságtétele által tudna mások épülésére szolgálni, az ne tartsa magában mondandóját, hanem ossza meg velünk!

„*Milyen nagy Isten gazdagságának, bölcsességének és tudásának a mélysége! Mennyire megfoghatatlanok az ő ítéletei és kifürkészhetetlenek az ő útjai!*

Mert ki ismerte az Úr gondolatát?

Vagy ki volt az ő tanácsadója?

Vagy ki adott előbb neki,

hogy vissza kellene fizetnie?

Mert minden belőle, általa és érte van.

Dicsőség neki mindörökké! Ámen.”

/ Róm11,33-36 /

► Irigység és közösség III.

Amikor mások irigyek rám

Mit tegyünk ilyenkor? Itt a kontroll a legfontosabb! Nagy őszinteséggel gondoljuk át korábbi kapcsolatunkat ezzel az emberrel! Vajon valóban irigységről van szó? Nem arról, hogy pökhendi módon, nagyképűen vagy idegesítően viselkedtünk? Ha biztosak vagyunk „ártatlanságunkban” és a másik irigysége nyilvánvaló, először is gondoljunk arra, hogy ez az ő problémája – és egyben fájdalmas sebe. Nagyon fontos, hogy ne provokáljuk az irigységet, fokozva a másik fájdalmát. (Ne dicsekedjünk sikereinkkel, stb.) Valószínűleg nem mi tudunk tenni bármit is azért, hogy a másik felismerje és meghaladja irigységét! Mindenesetre irgalmasan és türelmesen viszonyuljunk a másikhoz, és imádkozhatunk is érte. Tekintsük őt olyannak, mint a ki bajban van. Mert csak az Isten tervével összhangban lévő szív tud megbirkózni az irigységgel.

Irigység és közösség

Bár az irigység rendszeren „kétszemélyes játék” egy közösség (akár család, akár hívő közösség) minősége nagymértékben függ attól, hogy mennyi benne az össz-irigység. Ez egyben a közösség érettségének is

mutatója. Hallottuk-e még oly szent közösségünkben pl. valakinek a teljesítményét „leszólni”? Vagy előfordult-e olyan, hogy valaki valamilyen fontos dolog megvalósulását akadályozta, mert nem az ő kezdeményezése volt? De nagyon sok szent naplójában olvashatunk fájdalmas élményeket, amiket saját közösségük irigységétől szenvedtek el!

Érdekes módon az egyházi közösségben megjelenő irigységnek sajátos „mintázata” van. Nagyon gyakori, hogy teljesen lappangó érzelemről van szó, aminek leplezésére „szent szólások” nagyon alkalmasak. Bizarr abból a szempontból, hogy a verseny (és az irigység) pont a „szent” terepen zajlik. Ki a szentebb, áhítatosabb, jótékonyabb? Erre lehet igazán irigykedni!

A legnagyobb ellentmondás azonban az, hogy az irigységre szinte csodás gyógyír az isteni akarattal egységben lévő közösség! Hiszen hol, ha nem itt kell tudni, hogy mindnyájan Isten szeretett gyermekei vagyunk, akiket sokféle egymásra utalt ajándékkal látott el! Gyönyörűen írja le ezt Szent Pál a testről szóló hasonlatában! „Ám sok a tag, de a test csak egy. Nem mondhatja a szem a kéznek, nincs rád szükségem, vagy a fej a lábnak: nincs rád szükségem.” / 1Kor 12 12-31 /

Talán a különbözőség oka is az, hogy egymásra le-
gyünk utalva! Ha valaki élt már át veszélyhelyzetet
közösséggel, tapasztalatból is tudhatja, mennyire
fontossá válik ilyenkor mindenkinek az ajándéka!
Az erdőben eltévedt csoportban egyik jobban hallja
a neszeket, a másik jobban tájékozódik, a harmadik
elég jó erőben van ahhoz, hogy az elfáradtat a hátára
vegye! Ilyenkor érezzük át, milyen jó, hogy különbö-
zőek vagyunk, mennyire szükségünk van egymásra,
és milyen értelmetlen és felesleges dolog az irigység.

Tekintsünk magunkra úgy, mint Isten értékes gyerme-
kére, és csodáljuk Isten gazdagságát a másik ajándéká-
ban! És ne felejtsük a másikat sokszor-sokszor megdi-
csérni szépségéért, szorgalmáért, humoráért! „Földink”
Für Lajos egyik könyvének ezt a címet adta: „Felrepülni
rajban”. Igen. Fölrepülni csak rajban lehetséges!

Utóirat

Ehhez a másfél éve írt cikkhez alig találtam szakirodal-
mat. Most bukkantam rá egy gyöngyszemre Szepsi
Czombor Márton protestáns tanító XVII. századi útle-
írásából: „Így irigy, ellenem való irigységedet meg gon-
dolhatod, mennyire félem! Hagyj békén hát gyégén folyó
hirecskelésnek, mert ezzel, énnekem semmit, magadnak
pedig igen nagyot ártasz. Ha vétkezni akarsz, más vétket
végy elő. Mert az előbbinek vagyon valami haszna, gyö-
nyörősége, csak egyedül az irigységet ismertem minden
vétek közül a leghaszontalanabbnak.”

| DR. RENDESSY ANAMÁRIA |

Egyszerű ima hazánkért

A görög katolikus hívek imakönyvéből

Úristen, akinek kezében van minden ország és
nép sorsa, áraszd hazánkra mennyei áldásodat,
távoztasd el tőlünk az éhséget, háborút, betegsé-
get, drágaságot. Vezérelj akaratom szerint előjá-
róink szívét, hogy az igazság, hűség és béke áldá-
sai boldogítsák országunkat. Ámen.

/ Elhangzott a „24 óra az Úrért” keretében /

Tavaszi szelek

*Éles böjti szél csap a tájra,
erővel űzné a telet
a talajig suhint sodrása,
így vágat el a hó felett.*

*Lapul a hó, akár a harcban
a télbe űzött katonák,
fehér lepellel letakarva
hordták a vég álcázatát.*

*A hó bár sávokká foszolt már,
mégis bosszantja a vihart,
ha megreked a hófoltoknál,
a télre akkor mért rivallt?*

*A rémült hó már egy a földdel.
A nap süt, a szél száll tova...
Temetés tán? Az élet nő fel,
halk hóvirág, kék ibolya.*

/ Szabó Géza /

Fotó: Láng András

Rajz: Molnár Anna

Rajz: Zoltai Pál

Nehéz kérdések

„Szüntelenül az Úr van szemem előtt, meg nem ingok, hisz Ő áll jobbomon.”

/ Zsolt 16,8 /

Amikor a gyermek beszélni kezd, sorban felteszi első kérdéseit, amiből végtelen sok van. Kimondhatatlan öröm, hogy a csöppség szépen fejlődik, és feltesz nehézséget okozó kérdéseket is. Így van ez akkor is, ha a vallási kérdések kerülnek terítékre. A válaszok után a csemete elgondolkodik, elmegy játszani, de benne újabb kérdések merülnek fel.

Fotó: Lénárt Kitti

Honnan vesznek a gyerekek ilyen kérdéseket, hogy pl. „Miért engedte Jézus, hogy megverjék és keresztre feszítsék?” Lehet, hogy hallottak valamit a vasárnapi szentbeszédéből? Vagy hittanórán? Lehet, hogy ott-hon forgatták a gyermekbibliát? Lehet, hogy kihallgatták a felnőttek beszélgetéseit? Ha a gyermek kérdez, még ha a válasz nehéz is, beszélgetnünk kell, és mi felnőttek is elgondolkodhatunk a feltett kérdésen.

Amikor Júdás elárulta Jézust, megkapta érte a 30 ezüstpénzt, Jézust pedig elfogták. Ezután Pilátushoz vezették, mert ő gyakorolta a legfőbb hatalmat. A kihallgatás után nem találta Jézust bűnösnek, felmentette volna őt, de sok ember hamisan tanúskodott ellene. Miután megkorbácsolták, Jézus tudta, hogy keresztre feszítik és kereszthálált kell halnia. Nem kiabált, nem tiltakozott, tűrte a szenvedést. Jézus azért fogadta el a kínszenvedést és a halált, hogy megszabadítson minket a gonosztól, és bebizonyítsa, hogy a gonoszt a jóval le lehet győzni. Sem az apostolok, sem a tanítványok, sem Jézus barátai nem gondolták volna, hogy a Mestert keresztre feszítik, és meghal a kereszten. Megdöbbenő volt számukra, hogy egy ártatlan embert olyan dolgokkal vádoljanak, amit el sem követett. Többen sírtak, mert szerették

Jézust, aki betegeket gyógyított meg, aki folyton a szeretetről és a megbocsájtásról beszélt. Sajnos Pilátus és tömeg is a hazug emberekre hallgatott, ezért Jézusnak meg kellett halnia a kereszten. Halála után Jézus az Atyához ment, és a mennyek országából figyel és vezet minket. Ilyenkor tágra nyílik a tekintet, nagy a csend, a megdöbbenés.

Amikor kezdődnek a húsvéti ünnepek, ünnepélyes alleluját éneklünk nagyszombaton. A hagyományok szerint örömteli körmenetben körüljárjuk a templomot a feltámadt Úr Jézus szobrával. A meghalt Jézus-alakot immár elteszik, és mindenki megláthatja az üres sírt, amelyben Jézus feküdt. Ez a nap a legnagyobb ünnepünk, húsvétnek nevezzük.

| GERGELY ÁGI |

*A hajnal kisnyula ébred
emeli orrát a keleti égnek
piros hátát villantja – egykicsit
kétlábra áll, lábujjhegyre – egy kicsit,
két füle közt a nap kigurul,
itt van a hajnal, elfut a nyúl.*

/ indián népköltés, ford. Rab Zsuzsa /

► Ugrásra készen

Szent Rókus Karitász éves beszámoló, 2017.

Rendelkezésre álltunk

- Élelem 350 000 Ft értékben (ennek forrása: CBA gyűjtés dec., nagyböjti templomi gyűjtés, a Karitász Központ adományai).
- Naponta péksütemény a Spitz Pékesség jóvoltából 400 000 Ft értékben
- Karácsonyi ebédek 28 adag: 50 000 Ft értékben
- Erzsébet étkezési utalvány: 96 000 Ft
- Tüzelő 200 000 Ft értékben (forrás: célzott őszi templomi gyűjtés) és természetben felajánlott tűzifa 100 000 Ft értékben
- Közüzemi díj átvállalás és egyéb krízis segély a Családsegítőn keresztül 200 000 Ft
- Tanévkezdési támogatás 100 000 Ft, ebből 40 000 Ft TESCO utalvány a Központtól
- Pelenka 10 000 Ft értékben (Központi forrásból)
- Táborozási és kirándulási támogatás hátrányos helyzetű gyermekeknek 30 000 Ft
- Két család lakásfelújításának (=lakhatóvá tétel) támogatása 80 000 Ft
- A tavaly tűzkárt szenvedettek kiegészítő támogatása egy sérült tűzfal helyreállításához építőanyag- ra 40 000 Ft (a tavaly kifizetett 900 000 Ft-on túl)
- Ruha, bútor, egyéb használati cikk a Karitász Kuckón keresztül 1 millió Ft értékben helyi rászorulóknak és más településekről érkező kérés alapján (Drégelypalánk, Balassagyarmat, stb.)
- Heti kézműves foglalkozás az Öregek Napközi Otthonában, anyagokra: 20 000 Ft

Rendezvények

- ALPHA kurzus*: 300 000 Ft
- Busz az Országos Cigány zarándoklatra: 50 000 Ft
- Kirándulás a korrepetálásban résztvevő gyermekek számára: 10 000 Ft
- Őszi buszos kirándulás: 20 000 Ft
- Szent Erzsébet ünnepség: 20 000 Ft
- Egy árva fiú hirtelen meghalt édesapjának (aki támogatottunk volt) temetés után megrendezett agapéja: 10 000 Ft
- karácsonyi látogatások során adott ajándékok (kb.50 család és egyedülálló): 200 000 Ft

Kiadással nem járó tevékenység, rendezvény:

Folyamatosan figyelemmel kísérjük az embereket környezetünkben, eddig megismert támogatottjainkat, a városban zajló eseményeket:

- tanulási problémákkal küzdő gyermekek korrepetálása heti 2 alkalommal
- ALFA imakör, igekör hetente
- Kőszikla** imacsoport
- Idősek Hete
- Szent Márton előadás
- Háttér feladatok a 2017-es őszi Férfi ALPHÁN (főzés, mosogatás, felszolgálat, takarítás)
- Ökumenikus héten a református gyülekezetből érkező vendégek agapéjánál segítség
- Heti beszélgetés az ÖNO gondozottjaival

Együttműködések:

Egyházmegyei Karitász Központ, Mosoly Gyermejköltési és Családsegítő Szolgálat, önkormányzat, iskola, Öregek Napközi Otthona, orvosi rendelők, Szent Rókus Akciócsoport***, Nagycsaládosok Nagymarosi Egyesülete, Közbenjáró imacsoport

Bevételi források:

- Erzsébet napi gyűjtés: 100 000 Ft
- Karácsonyi Vásár: 250 000 Ft (saját készítésű ajándéktárgyak és a Kuckóból származó tárgyak)
- A többi egyéni adomány. Az egyházközség alszámlájára utalva 534 000 Ft.

Összes kiadás: 1 426 000 Ft
Átvitel 2018-ra 196 000 Ft
Élelem: 896 000 Ft értékben

*ALPHA kurzus: 5 évvel ezelőtt azért kezdtük el ezt a programot, hogy a nehéz helyzetű emberek számára lelki megerősítést és közösséget kínáljunk fel. Bár minden évben 8-10 nehéz sorsú ember vett részt a kurzuson karitászos klienseink közül, egyre inkább mások is jelentkeztek, érdeklődtek. Ezért az ALPHA 2018-tól leválik a karitászról, önálló közösséggé alakul.

**Kőszikla imacsoport: daganatos betegek, családtagjaik és ápolóik közössége, mely most van formálódóban. Részből összejevetelek formájában zajlik, ahol a közbenjáró imát is gyakoroljuk, részből pedig online is működő imaközösség, ahol bárki kérhet imát betegsége kapcsán, (és fel is ajánlhat). Ez a felület a plébánia honlapján nemsokára elérhető lesz.

***Szent Rókus Akciócsoport: olyan fiatal férfiak (és fiúk) csoportja, akik alkalmi segítséget nyújtanak olyan munkákban, amihez férfierő kell. Tavaly és idén 1-1 család lakásának lakhatóvá tételében nyújtottak felbecsülhetetlen segítséget.

| DR. RENDESSY ANAMÁRIA |

Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!

Német: *Christus ist auferstanden!
Er ist wahrhaftig auferstanden!*

Román: *Hristos a Inviat! Adevrat a Inviat!*

Szerb: *Hristos Vaskrese! Vaistinu Vaskrese!*

Ukrán: *Kristos Voskres! Voistinu voskres!*

Olasz: *Cristo è risorto! È veramente risorto!*

Angol: *Christ is Risen! Indeed, He is Risen!*

Spanyol: *Cristo ha resucitado!
Verdaderamente ha resucitado*

▶ | **Kárpátaljai levél** |

„Jelzem, hogy ma átutaltunk 100 000 Ft-ot a megadott számlaszámra a Nagymarosi Szent Rókus Karitás névében. Számlánk, pénztárosunk, Gyarmatiné Kanyó Ágnes nevében van, így ez a név fog megjelenni.

Ez most egy gyorssegély, igyekszünk a későbbiekben további támogatást küldeni.”

/ 2018. január 8. Rendessy Annamária karitásvezető /

„Nagyon szépen köszönjük!

Igyekszünk mindent megtenni, hogy a legjobb helyre kerüljön, minél hamarabb!

*Boldog újévet kívánunk!
a karitás munkatársai”*

/ 2018. január 10. Segítek Kárpátalja /

„Kedves Annamária, kedves mindenki!

Az önök nagylelkű felajánlását Csap város betegeinek és időseinek gyógyszerellátására fordítjuk.

*Isten áldja önöket!
Üdvözlettel: Orsolya”*

/ 2018. március 1. Segítek Kárpátalja /

Kuckó hírek

A Szent Rókus Karitás folyamatosan forgatja meglévő készletét szokott helyén, ezért:

KÍNÁL, egyben KERES:

felső ruházatot, szabadidő ruhát, gyerekruhát, dzsekit, cipőt, csecsemőholmit és felszerelést, babakocsit, gyerekágyat, pokrócot, ágyhuzatot, ágyneműt, függönyt, szőnyeget, bútort, edényt, háztartási eszközöket, háztartási gépeket, kályhát, hűtőgépet mosógépet, gáz/villanytűzhelyt / jutányos árért is, ha javítható /.

Tiszteletteljes figyelmeztetés:

Jó is, tiszta is, használható is legyen a felajánlott ruhaféle, tárgy, bútor. Olyan adományt fogadunk csak, ami megtisztelő a rászorulóknak számára!

Nyitva tartás:

szombatonként 9-11-ig

Címünk:

2626 Nagymaros, Dózsa Gy. u. 2.

Érdeklődés, bejelentkezés:

+36 30 500 43 92

FELHÍVÁS:

Ismeretlen vagy bizonytalan eredetű holmit ne vegyetek kéz alatt!

▶ Mi a tét?

Döntsünk az értékrendünk szerint!

Háromgyermekes apaként, kilencgyermekes nagypapaként tudom, hogy a család biztonsága az első. Felőnként mindannyiunk számára az a legfontosabb, hogy szeretteinket biztonságban tudjuk. Nekem fontos az unokáim jövője, fontos keresztény identitásom és hazám megmaradása! Fontos döntést kell hoznunk április 8-án ezzel kapcsolatban.

Személyes véleményem szerint, én, mint keresztény, hívő ember csak olyan döntést hozhatok, ami keresztény hitem és keresztény hazám megmaradását biztosítja. Sokan össze-vissza, hol így, hol úgy beszélnek, megtevesztenek, őket nem választhatom! Mert most nem pusztán választani kell egyik, vagy másik „nézet” között, hanem a keresztény hitünk, európai kultúránk megmaradása a tét!

Szeretettel kérek benneteket, gondolkozzatok el ezeken, imádkozzatok meg, hallgassátok meg, mit mond a Szentlélek, és úgy hozzatok meg a felelőségteljes döntést! Akinek füle van, hallja meg!

Testvéri szeretettel:

Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!

- Francia:** *Christ est Ressuscité!
En Vérité, Il est Ressuscité!*
- Orosz:** *Khristos voskres! Voistinu voskres!*
- Kínai:** *Helisituosi fuhuole! Queshi fuhuole!*
- Japán:** *Harisutosu Fukkatsu!
Jitsu Ni Fukkatsu!*
- Arab:** *Al Maseeh Qam! Haqqan Qam!*
- Kopt:** *Pikhirstof aftonf!
Khen o methni aftonf!*
- Örmény:** *Christos harjav i merelotz!
Orhniale harutjun Christosi!*
- Skót:** *Tha Crìosd air èiridh!
Gu dearbh, tha e air èiridh!*
- Portugál:** *Christo Ressuscitou!
Em Verdade Ressuscitou!*
- Szír:** *Meshiha qam! Bashrira qam!*
- Albán:** *Krishti Ungjall! Vertete Ungjall!*
- Latin:** *Christus resurrexit! Vere reurrexit!*
- Norvég:** *Kristus er oppstanden!
Han er sannelig oppstanden!*

Eseménynaptár

Május:

6. vasárnap: elsőáldozás
12. Ifjúsági találkozó
19. Pünkösdi virrasztás
21. Egyházközségi majális
26. Hegyi mise

Június:

1–3. Ministráns tábor
18–20. Kisifi tábor
19. Hálaadás – István atya 25 éve pap
25–27. Plébániai hittan tábor

Július:

21. Vacsora fehérben
27–29. Apa-fia-fia kenuzás

Augusztus:

14–18. Családtábor

Kiadja:

Szent Márton Katolikus Plébánia
Nagymaros, Szent Imre tér 2.

Megjelenik:

negyedévente

Felelős kiadó:

Gáspár István

Szerkeszti:

Hortoványi Emőke

Főmunkatárs:

Hortoványi Jenő

Munkatársak:

Légrádi Alexa
Légrádi Dávid
Szigeti-Benedek Hajnalka
Zoller Andrea

Tervező szerk.:

Láng András

Nyomda:

Multiszolg. Bt. Vác

Példányszám:

500

Impresszum

▶ Egy jó szó, egy ölelés, egy e-mail vagy SMS

Nem vagyok a szavak embere, és nem tudok jól fogalmazni, de szeretném megosztani veletek a gondolataimat. Az elmúlt napokban nehéz helyzetbe kerültem... Válságba került az életem... Kire számíthat ilyenkor az ember? Szembesülnöm kellett azzal, hogy hiába a hitem, egyedül maradtam...

Ismeritek azt, amikor úgy érzed, az Isten is elhagyott? Nem állhatok ki magánéleti problémáimmal és kiabálhatom: Emberek, ki segít rajtam?

Minden nap munkába járok. Van két főnököm, akik segítenek a mindennapok elviselésében, szebbé tételében. Nem kérdezősködnek, nem firtatják a történeteket. Az egyik mélyen vallásos, a másik nem.

Az egyik szép gondolatokat, bibliaidézeteket ír könyvjelzőre, e-mailben vigasztaló sorokat küld. Szenteste egy szál rózsával és egy angyalkával ajándékozott meg. Minden reggel egy nagy ölelést kapok tőle, ezzel erőt sugározva felém. A másik szó nélkül, a tekintetemből észreveszi, ha kicsit csüggedtebb vagyok. Ha érzi,

hogy szükségem van rá, órákig tud beszélgetni, kérdezni, meghallgatni a gondolataimat. Könyvet kaptam tőle ajándékba, melyből erőt meríthetek – „a túléléshez”. Tudom, hogy bármiben, bármikor számíthatok rá! Pedig ők a főnökeim! Tudtok ilyet mutatni?

Másvalaki, akivel sok-sok éven át jártunk egy közösségbe, egy lány hosszú e-maileket ír, együttérzéssel, megértően. Gondolatokat, idézeteket kapok tőle! Milyen jó! Tudjátok, mennyit jelent ez?!

Nagyon kell mindenkinek a JÓ SZÓ, a TÖRŐDÉS, az EGYMÁSRA FIGYELÉS, a MEGHALLGATÁS! Lehet az egy SMS, e-mail, egy jó szó, mindegy! Mert mind azt sugározza ez, hogy nem vagyunk egyedül a Földön, számíthatunk egymásra...

| EGY FIATAL |

Átgondolni az életet

*Átgondolni az életet –
– arra volna szükségem.
Egy tartalmas beszélgetésre
a Mennyei Atyával.
Egy szívtépő feloldozásra,
átimádkozott éjszaka után a hálára:
– Arra volna szükségem.*

/ Kovács Linda /

